

Právní úprava ochrany ovzduší - Abstrakt

Diplomová práce představuje hlubší pohled na rozbor právní úpravy ochrany ovzduší s bližším zaměřením na stacionární zdroje znečišťování ovzduší, které se na kvalitě ovzduší podílejí nejvíce. Práce ze začátku uvádí aktuální prameny právní úpravy v oblasti ochrany ovzduší. Česká legislativa disponuje dostatečně podrobnou úpravou ochrany ovzduší, jejíž základ je možné spatřit v mezinárodních úmluvách a právu Evropské unie. Pojednání o stacionárních zdrojích znečišťování ovzduší předchází přehled významných orgánů ochrany ovzduší v kapitole třetí, k nimž se v diplomové práci opakovaně vracíme při výkladu dalších institutů a problematik. Úprava stacionárních zdrojů je v této práci zahájena obecnou definicí zdrojů znečišťování ovzduší na zdroje mobilní a stacionární s rozbořem rozdílů těchto pojmů a výkladových problémů. Ve své stěžejní části se práce zabývá provozem stacionárních zdrojů vyjmenovaných v příloze číslo 2 k zákonu o ochraně ovzduší, protože jsou považovány za zařízení s největším vlivem na naše ovzduší. Kapitola pátá podrobně rozebírá povinnosti provozovatele vyjmenovaných stacionárních zdrojů, upravuje povolení provozu a mimo jiné představuje nové jednotné environmentální stanovisko. Prostor dostává i otázka kontroly a dozoru v ochraně ovzduší včetně přestupků na tomto úseku.

Účelem diplomové práce je přiblížit aktuální legislativu na úseku ochrany ovzduší v přehledné a zároveň podrobné formě. Poukazuje také na různé nedostatky v dosavadní právní úpravě a přetrvávající praktické problémy nejen na území České republiky, které mají vliv na budoucí kvalitu ovzduší a s tím související vývoj právní úpravy.